

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 334/2017
25.04.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. у вези чл. 33. и 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Спасоја Терзића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К 288/2015 од 25.07.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1350/16 од 06.12.2016. године, у седници већа одржаној дана 25.04.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Спасоја Терзића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лозници К 288/2015 од 25.07.2016. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1350/16 од 06.12.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници К 288/15 од 25.07.2016. године, окривљени ББ, АА и ВВ, оглашени су кривим због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1. КЗ у вези члана 33. и члана 61. КЗ, за које је окривљени ББ осуђен на казну затвора у трајању од једне године, док је окривљеном ВВ и АА изречена условна осуда, тако што су им утврђене казне затвора у трајању од по шест месеци и истовремено одређено да се овако утврђене казне затвора неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Том пресудом, на основу одредбе члана 261. и 265. ЗКП, окривљени су обавезани да у корист буџетских средстава суда на име паушала плате износе од по 4.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, као и да солидарно накнаде трошкове кривичног поступка о чијој ће висини бити одлучено накнадно, посебним решењем. Истом пресудом на основу члана 258. ЗКП,

оштећени ГГ и ДД упућени су на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1350/16 од 06.12.2016. године одбијене су као неосноване жалбе окривљених ББ, АА и ВВ, изјављене од стране бранилаца и пресуда Основног суда у Лозници К 288/15 од 25.07.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА адвокат Спасоје Терзић, због повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП у вези члана 438. став 2. тач. 1, 2. и 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће овог окривљеног ослободити од оптужбе и одредити да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава првостепеног суда.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Спасоја Терзића је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву за заштиту законитости правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, наводима да се на признањима саокривљених ББ и ВВ, у погледу учешћа окривљеног АА у извршењу кривичног дела у питању, датим на записницима пред овлашћеним службеним лицима МУП-а РС, пресуда не може заснивати, указивањем да признање окривљених по својој природи подразумева лични однос окривљеног према делу за које се терети, а што се у конкретном случају огледа у околности да су ови окривљени у даљим фазама овог кривичног поступка дата признања оповргли.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 604. став 1. ЗКП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/14) испитао сходно одредбама ЗКП ("Службени лист СРЈ" 70/01 и 68/02 и "Службени гласник РС" 58/04... 76/10) који је важио у време прибављања доказа наведених у захтеву, па је нашао да се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП

("Службени гласник РС" 72/11... 55/14) који је важио у време доношења правноснажних пресуда.

Наиме, из записника МУП-а РС, ПУ Шабац, ПС Крупањ, Ку 7011/12, 7003/12 од 03.04.2012. године, видљиво је да је од почетка саслушања тада осумњичених ББ и ВВ присуствовао бранилац ЂЂ, да су осумњичени поучени о својим правима у кривичном поступку, о праву на браниоца који може присуствовати њиховом саслушању, да нису дужни да изнесу своју одбрану нити да одговарају на постављена питања, као и да све што изјаве може бити употребљено против њих као доказ, а да су тада осумњичени ББ и ВВ, након што су изјавили да су својевољно и без икакве присиле дали своје исказе, предметне записнике без примедби потписали, а што је учинио и њихов бранилац, адвокат ЂЂ, који је, саслушан у својству сведока, посведочио да је имао поверљив разговор са осумњиченима и да приликом давања њихових исказа према истима није била примењена сила или упућена претња због чега је и он те записнике без примедби потписао.

Следствено изнетом, по оцени Врховног касационог суда ови записници прибављени су у свему у складу са одредбом члана 226. став 9. у вези члана 13. и члана 89. ЗКП, важећег у време предузимања кривично процесних радњи у питању и на овим доказима пресуда се може заснивати.

Поред тога, по оцени Врховног касационог суда а супротно наводу из захтева браниоца, уколико у поступку има двоје или више окривљених осуђујућа пресуда се може донети према једном окривљеном и засновати на признању другог саокривљеног без обзира што нема других доказа који би теретили окривљеног, обзиром да је суд овлашћен да доказе изведене на главном претресу како појединачно тако и у њиховој међусобној вези оцењује по слободном судијском уверењу како би извео закључак о извесности постојања одређене чињенице, што подразумева да суд као орган поступка који врши оцену доказа није везан формалним правилима о томе који услов по садржини мора да испуни да би могао да буде прихваћен и која количина и квалитет доказа мора да постоји да би се одређена чињеница сматрала доказаном.

Стога, Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе захтева браниоца окривљеног АА да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Осталим наводима и захтева којима се указује да изведени докази не пружају основ за закључак да је окривљени АА, у критичном периоду извршио предметно кривично дело, по оцени Врховног касационог суда оспорава се чињенично стање утврђено првостепеном а потврђено другостепеном пресудом, у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела у питању.

Како погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање као ни битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) и тачка 3) ЗКП,

не представљају законске разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева није упуштао.

Руковођен изнетим разлозима Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија

Зоран Таталовић,с.р.